

Uchwała nr 84/17
Sejmiku Województwa Mazowieckiego
z dnia 23 maja 2017 r.

w sprawie prowadzenia jako wspólnej instytucji kultury Teatru Polskiego im. Arnolda Szyfmana w Warszawie

Na podstawie art. 18 pkt 19 lit. f ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 486, 1948 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 730 i 935), w związku z art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 862) – uchwała się, co następuje:

§ 1.

Wyraża się zgodę na prowadzenie jako wspólnej instytucji kultury Teatru Polskiego im. Arnolda Szyfmana w Warszawie.

§ 2.

Upoważnia się Zarząd Województwa Mazowieckiego do zawarcia umowy w sprawie prowadzenia jako wspólnej instytucji kultury Teatru Polskiego im. Arnolda Szyfmana w Warszawie, w brzmieniu stanowiącym załącznik do uchwały.

§ 3.

Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Województwa Mazowieckiego.

§ 4.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Sejmiku
Województwa Mazowieckiego

Ludwik Rakowski

Uzasadnienie

Teatr Polski im. Arnolda Szyfmana w Warszawie powstał w 1913 r. z inicjatywy Arnolda Szyfmana jako jego prywatne przedsięwzięcie, pierwsze na tak ogromną skalę. Od pierwszych sezonów Teatr Polski był przodującą sceną, jeśli chodzi o widowiska monumentalne. Teatr wyróżniał się również pięknym kształtem siedziby zaprojektowanej w 1912 r. przez prof. Czesława Przybylskiego. Była to też nowoczesna konstrukcja: budynek teatru jako pierwszy na ziemiach polskich miał scenę obrotową.

Po wojnie Leon Schiller, późniejszy dyrektor zgromadził znakomity zespół aktorski składający się z takich znakomitości jak Aleksander Zelwerowicz, Kazimierz Junosza-Stępowski czy Stefan Jaracz. W pierwszych latach publiczność nazywała Teatr Polski warszawską Comédie-Française. Tak jak scena francuska jest „domem Moliera”, scenę warszawską okrzyknięto wówczas „domem Fredry”. Zniszczony w działaniach wojennych budynek Teatru powrócił do dawnego kształtu i znów stał się najpiękniejszym teatrem stolicy. Sezon 1946 r. otworzyła Lilia Weneda w reżyserii Juliusza Osterwy. W repertuarze pozostawała klasyka - w dużej ilości sztuki Aleksandra Fredry a także dzieła staropolskie. Scena gościła m.in. słynne Dziady z rolą Gustawa-Konrada w wykonaniu wybitnego Józefa Węgrzyna, dużym uznaniem cieszyła się Zemsta z Tadeuszem Łomnickim w roli Papkina, pojawił się Żywot Józefa Reja i złożone z anonimowych tekstów Uciechy staropolskie w reżyserii Kazimierza Dejmka. Niezmiennym uznaniem cieszyły się realizacje fredrowskie w reżyserii Andrzeja Łapickiego, później nastąpił czas cieszących się nieprzerwaną popularnością Pastorałki Leona Schillera, Zielonej Gęsi Gałczyńskiego, czy Snu nocy letniej Szekspira w reżyserii Jarosława Kiliana.

Repertuar Teatru Polskiego im. Arnolda Szyfmana to, zgodnie ze stuletnią tradycją tej sceny, a i w odpowiedzi na oczekiwania widzów, klasyka polska i światowa, realizowana z najwyższą starannością, z wykorzystaniem znakomitego potencjału aktorskiego i możliwości technicznych, kompleksowo wyremontowanej, największej w Warszawie sceny dramatycznej. Pod obecną dyrekcją Andrzeja Seweryna Teatr nie tylko powraca do najlepszych wzorców, ale również ma ambicje stania się centrum kultury w najszerszym i najlepszym tego słowa znaczeniu - przestrzenią dla różnorodnych działań i różnych grup odbiorców, mających zróżnicowane potrzeby, ponieważ teatr jest przede wszystkim miejscem edukacji: kulturalnej, społecznej; uczyć ma też dojrzałego, mądrego, nowoczesnego patriotyzmu.

Przy aktualnej dynamice i strukturze rozwoju Teatr Polski nie znajdzie jednak w swoim budżecie środków na nowe produkcje. Mając na względzie duże, kulturotwórcze znaczenie tej instytucji i umożliwienie jej rozwoju proponuje się wspólne prowadzenie Teatru Polskiego im. Arnolda Szyfmana w Warszawie z Ministrem Kultury i Dziedzictwa Narodowego.